

Fiskehandlernes eller Fiskeopkjøberes Side er for Tilveiebringelsen af saadanne Andragender blevet udfølet en meget stor Virksomhed, saaledes har man ikke kunnet overse, at der fra egentlige Fiskeres Side er fremkommen faare mange Udtalelser af stor Tilfredshed med det foreslaaede Forbud. Dette omfatter ikke blot de ved Loven af 9de Marts 1872 forbudte „Bundslæbevaad“ (det engelske Trawl), men ethvert Redskab, som slæbes langs Havbunden efter et i Bevægelse eller Drift værende Fartøj („Drivvaad“), og falder i det Bæstentlige sammen med de for de imod Syd tilgrændsende Dele af Lillebelt siden 1871 gjældende Bestemmelser. Efter Alt hvad der i Kommissionens Betænkning er oplyst om, at slige Redskaber ere altsor stærkt opffikende, ødelægge Fiskeyngel og Fiskenes Fødeemner paa Havbunden, samt i en usorforvarlig Grad forstyrre andet Fiskeri, navnlig med Kroge og Redgarn, er Udvalget blevet enigt om at tilraade den usorandrede Vedtagelse af Forslagets § 5, uanset den Tvivl, der hos enkelte Medlemmer har fundet Sted om det Rigtige og Sænsigtsmæssige i ubetinget og i et større Omfang, end Tilfældet er hos vor sydlige Nabo, at forbyde overalt paa det danske Søterritorium Anvendelsen af en Fiskemaade, der i og for sig er lønnende, og som udenfor Territoriets Grændse dog maa staa aaben for danske ligesaavel som for andre Fiskere. For at tydeliggjøre, at Forbudet selvølgeliges ifkun kan gjælde det danske Søterritorium, har man fundet sig foranlediget til at foreslaa en liden Tilspøining (Ændringsforslag Nr. 1).

Lovforslagets § 6 indeholder i fuldkommen Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling et almindeligt Forbud imod Brugen af „Malevaad“, af hvad Naavn nævnes kan, langs Kysterne indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land, medens Anvendelsen af saadanne Vaad paa dansk Søterritorium iøvrigt betinges af, at Vaaden drages til Vaadbet, og indskræntes til Liden mellem 20de Mai og 20de September. Her foreligger nu allerede det Hovedpunkt, hvori Udvalgets Flertal, som ovenfor antydet, har troet at maatte fjerne sig saavel fra Regeringens som fra Kommissionens Forslag. Den sidste Del af Paragrafens Indhold, der falder sammen med Bestemmelsen i § 26 for Limfjorden, kan Udvalget tilræde, da det maa erkjendes, at Anvendelsen af de smaamaaske Malevaad paa den Maade, at de fra den fastliggende Vaad drages til denne (Ankervaad), altsaa slæbes henad Havbunden, kan medføre de samme Ulemper som de i § 5 forbudte Drivvaad, og der ingen Anledning synes at være til andetsteds at tillade Brugen af Malevaad i større Udstrækning, end for Limfjorden bestemt. — Derimod er det forekommet Udvalgets Flertal mindre konsekvent med Hensyn til Brugen af det omhandlede Redskab at give strengere Bestemmelser for Havfysterne end for Limfjorden, og, som det længere nedenfor vil blive yderligere bemærket,

gjælder det Samme, om end i et noget mindre Omfang, ogsaa i Henseende til det i § 39 foreslaaede ubetingede Forbud imod Malevaads Anvendelse i de øvrige Fjorde. Flertallet stiller derfor Forslag til Ændring af Paragrafens Afattelse (Ændringsforslag Nr. 2).

Medundertegnede Mourier-Petersen er af den Formening, at Lovens Diemed, som er at beskytte det bestaaende Fiskeri mod Ødelæggelse ved Brugen af stadelige Redskaber, og at bevare det som et værdifuldt Aktiv, ikke blot for den nulevende Slægt, men ogsaa for Efterkommerne, vil ganske forfelles, naar ikke Lovudkastets Forbud mod Drivvaad, Puls- og Malevaad opretholdes usorandret.

Jeg kan derfor ikke gaa ind paa Flertallets Ændringer til Udcastets § 6 og § 39, og det saa meget mindre, hvad den sidstnævnte Paragraf angaar, som Fiskerikommissionens Tanke, at forbeholde Fjordfiskeriet til Fordel for de tilgrændsende Kommuners Beboere, ikke er optaget i Regeringens Udcast.

Jeg skjønner heller ikke, at de forskjellige Andragender, der siden Fremlæggelsen af dette Lovudkast ere fremkomne fra en Del af Landets Fiskere, paa nogen Maade ere istand til at svælle min Overbevisning eller til at gjendrive den klare og grundige Vedømmelse af vore Fiskeriforhold, som er udviklet i den nedsatte Kommissionens Betænkning, der har ledsaget dette Lovudkast som Bilag, og hvortil jeg skal henholde mig. — Til Tydeliggjørelse af Paragrafens 2den Bestemmelse foreslaar jeg en liden Tilspøelse (Ændringsforslag Nr. 3).

Det tør vel ikke benegtes, at Forholdene paa enkelte Steder af Havfysterne maaske kunne gjøre en Afslasning ønskelig, i Ligbed med hvad der for Limfjorden bestemmes i Lovforslagets § 27; men Flertallet har dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fremsette noget Forslag i saa Henseende. Derimod forekommer det Udvalget, at der paa Steder, hvor ferste Vandløb udmunde i Havet paa de aabne Kyststrækninger, ikke er mindre Grund end i Limfjorden og andre Fjorde til at holde Afgangen til disse Vandløb aaben for de deri legende Fisk og beskytte den der staaende Yngel, hvorfors man har tilladt sig at foreslaa en til Slutningen af § 16 svarende Tilspøining til § 7 (Ændringsforslag Nr. 4). — For de øvrige Fjordes Vedkommende vil en saadan Bestemmelse formentligen kunne gives ved de i § 41 ommeldte Vedtægter, og man har ikke overset, at Lovforslagets § 47 aabner Afgangen til at tilveiebringe Fredningen, ogsaa ved Kysterne. Men da sidstnævnte Lovbestemmelse til en vis Grad dog ifkun er fakultativ, synes en Tilspøining i Slutningen af § 7 dog ikke derved at gjøres overflødig.

Ved Loven af 25de Marts 1872 blev for Limfjorden efter Foranledning af Kontrolten indført en Fredningstid for Summeren i Maanederne